

ROMANA

Andrea Bolter

Elvarratlan szálak

Kathryn Ross

A főnök szeretője

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Andrea Bolter, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A ROMANA 731. eredeti címe: *His Convenient New York Bride*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Scheer Katalin

© *Kathryn Ross, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A Romana 732. eredeti címe: *Kept by her Greek Boss*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Fekete Erika

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 731-732. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-416-2

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Andrea Bolter

Elvarratlan szálak

1. FEJEZET

– Mégis mit vártál egy olyan zsarnoktól, mint az apám? – kérdezte Jin a barátjától, miközben tejet öntött a frissen főzött kávéba. – Képes volt úgy intézni a dolgokat, hogy még a halála után is megalázzon anyámat és engem.

– Mi áll pontosan a végrendeletében? – kérdezte a barátja, Aaron.

Fogták a kávéjukat, és letelepedtek a szokásos helyükre, a nappaliban álló kényelmes kanapéra. Mindketten feltették a lábukat a kisasztalra.

– „Wei Zhang egyetlen gyermekére, Jin Zhangra hagyja a *LilyZ* divatcég kizárólagos tulajdonjogát, amennyiben a következő feltétel teljesül” – idézte Jin a dokumentum egyik passzusát, amelyet az apja ügyvédje egy órával ezelőtt olvasott fel neki, és amelynek másolata ott lapult az aktatáskájában. Ezt a részt azonban már fejből tudta. – „Jin Zhangnak hivatalosan házasságot kell kötnie ahhoz, hogy a cég a tulajdonába kerüljön.”

Lüktetett a halántéka az idegességtől. Hihetetlen, hogy az apja még a sírból is képes ekkora felfordulást okozni!

– Ez tényleg teljesen abszurd. Nem is tudtam, hogy ilyen fontos volt neki, hogy újránősülj.

– Miután elhagytam Helene-t, számára is nyilvánvaló volt, hogy nem szándékozom újra családot alapítani.

– Nem is csoda azok után, amit Helene művelt veled.

– Éppen ezért találta ki ezt a trükköt a végrendelettel. Így akar rákényszeríteni a nősülésre.

– Mi történik, ha nem teljesíted a feltételét?

– Széthullik a vállalat.

– Milyen ember az, aki ezt teszi a saját gyerekével? – rázta a fejét felháborodottan a barátja.

– Bosszúálló. – Most már annyira fájt Jin feje, hogy majd szétrobbant. – Apám már életében is mindent megtett, hogy tönkre tegye a céget.

Az apja ügyvédjétől egyenesen a barátjához hajtott. Aaron is a kínai negyedben lakott, nem messze Jin lakásától és műtermétől.

Miközben a kávéjukat kortyolgatták, odakint lassan besötétedett.

– Apád tényleg olyan bosszúszomjas volt, hogy képes lett volna tönkretenni azt a céget, amit a saját apja épített fel?

– Gyűlöl engem. És anyámat is.

Aaronnak és a húgának, Miminek mindig mindent elmondhatott. Lassan tizenhárom éve voltak elválaszthatatlan barátok, rengeteg mindent átvészeltek már együtt. Aaron és Mimi előbb az anyjukat veszítették el, majd egy évvel később az apjuk is meghalt. Nem sokkal később Jin szüleinek válását kellett átvészelniük, aztán Jin házassága is tönkrement. Most pedig Wei Zhang megdöbbentő végrendeletével kellett szembenézniük.

– Tulajdonképpen nem igazán ismertem apádat – jegyezte meg Aaron elgondolkodva. – Jól tudom, hogy soha nem érdekelt a családi vállalkozás?

– Így van. Nagyapám, Shun évtizedeket áldozott az életéből arra, hogy felépítse a *LilyZ* márkát, de apámat mindig jobban érdekelték a nők, na meg az alkohol.

– De akkor miért nem örült annak, hogy rád bízhatja a cég vezetését? Hiszen gyakorlatilag már eddig is te végezted a munka nagy részét.

– Mert mindig lenézett engem. Azt szerette volna, ha kudarcot vallok, mert a nagyapámra hasonlítok.

– Ráadásul a válás során egyértelműen édesanyád mellé álltál.

– Igen, ezért is döntött úgy, hogy bosszút áll, és megpróbál mindent elvenni tőlünk.

Jin még mindig nem tudta felfogni, hogy ez megtörténhet. Bár hivatalosan nem ő volt a *LilyZ* cégvezetője, évek óta ő felelt a vállalkozásért. Nem is igen volt más választása, hiszen az apja már

arra se vette a fáradságot, hogy bemenjen az irodájába.

– Mindennek a tetejébe azt is megtudtam az ügyvédtől, hogy gond van a cég könyvelésével. Apám visszatartott néhány fontos információt, és egyik rossz döntést hozta a másik után. Ha most felszámolnám a vállalkozást, minden fillért elvinnének a hitelezők.

– Azonkívül, hogy meg kell házasodnod, más feltételt is szabott apád a végrendeletben?

– Nem. Pontosabban annyi kikötés van még, hogy legalább egy évig házasnak kell lennem ahhoz, hogy a cég a nevemre kerüljön. Addig csak cégvezetőként működhetek.

– Ez azt jelenti, hogy egy év után akár el is válhatsz?

– Elméletileg igen.

– Vegyük végig, mik a lehetőségeid.

Aaron bróker volt, de átható tekintetével és megfontoltságával inkább olyan volt, mint egy filozófus. Mindent alaposan megbeszéltek egymással, és közösen oldották meg a problémáikat. Jin azonban kételkedett benne, hogy ezúttal is sikerrel járnak. Hallani sem akart komolyabb kapcsolatról, nemhogy házasságról! Három évig éltek együtt Helene-nel, de a lány kezdettől fogva hűtlen volt hozzá.

Ebben a pillanatban kinyílt a bejárati ajtó, és Aaron húga, Mimi lépett be rajta. Táskáját a kisasztalra tette, majd levette kötött sapkáját, és megrázta a fejét. Gyönyörű, vörösésbarna fürtjei lágyan omlottak a vállára. Még akkor sem vette észre a kanapén ülő férfiakat, amikor felakasztotta sötétkék kabátját és szürke sálját az előszobai fogasra.

Elegáns, rózsaszín ruhát viselt, amely kiemelte nőies domborulatait. Jin nem ismert senkit, aki ilyen tökéletesen öltözködött volna, mint Mimi.

– Aaron! – kiáltotta a lány, mielőtt még elindult volna a nappali felé. – Ó, sziasztok! Nem vettem észre, hogy itt vagytok. Ettetek már valamit? Én mindjárt éhen halok.

– Hogy sikerült az állásinterjú? – kérdezte a bátyja.

– Pocsékul, akárcsak a tegnapi.

Mimi feltörekvő divattervező volt. Jin büszke volt rá, hogy a lány a divatszakmát választotta, talán egy kicsit az ő hatására is. Diákként több alkalommal is a *LilyZ*-hez ment nyári gyakorlatra. Az elmúlt pár évben a barátja cégénél dolgozott, de miután szakítottak, nem akart ott maradni. Így aztán most munkát keresett, és mivel nem volt jövedelme, átmenetileg a bátyjánál lakott.

Mimi és Jin is élete egyik legnehezebb időszakát élte. Jin ráadásul nemrég tudta meg, hogy Helene-nek a házasságuk utolsó hónapjaiban a *LilyZ* vezető dizájnerével volt kalandja, ezért haladéktalanul elbocsátotta a férfit.

Mimi állást keresett, neki pedig sürgősen találnia kell egy jó divattervezőt. Mellesleg pedig egy feleséget.

Nemsokára kezdődik a New York-i divathét, és ha így haladnak, a *LilyZ* nem tud új kollekcióval előállni a világ egyik legfontosabb divateseményén. Először is meg kell nyugtatnia a kiskereskedőket, akik számítanak a szállítványaikra, és meg kell győznie őket arról, hogy kézben tartja a dolgokat.

Micsoda káosz! Annyira fájt a feje, hogy képtelen volt világosan gondolkodni.

Mimi elvonult, hogy átöltözzön a szobájában. Levetette saját tervezésű rózsaszín ruháját, kényelmes fekete leggingsbe és bő piros pulóverbe bújt, a lábára puha, vastag zoknit húzott.

– Akkor rendelsz valamit vacsorára? – kérdezte Aaron, amikor a húga újra felbukkant a nappaliban.

– Micsoda szexista hozzáállás ez? Ki mondta, hogy a nőnek kell gondoskodnia az ételről-italról?

– Ha az a bizonyos nő ingyen és bérmentve lakik a bátyja lakásában, akkor szerintem megtehet ennyit viszonzásképpen – vágott vissza Aaron.

– Hát jó, megadom magam. Velünk vacsorázol, Jin? – fordult oda a vendéghez Mimi.

– Rám férne egy nagy tál forró rámen.

– Nekem is jöhet – csatlakozott hozzá Aaron. – Abból a japán gyorsbüféből, ahonnan már máskor is rendeltünk.

– Oké.

Mimi kikereszte a számot a mobilján, és leadta a rendelést.

Amikor Jin beszámolt neki az apja végrendeletéről, a lány hitetlenkedve rázta a fejét.

– Anyukád tud erről? Tegnap beszéltem vele telefonon, de egy szóval sem említette a végrendeletet.

– Nem, és nem is szeretném, ha megtudná.

– Kértek még kávét? – kérdezte a lány.

– Én nem – rázta a fejét a bátyja.

– Én igen, köszönöm – nyújtotta oda a csészéjét Jin.

Egy pillanatra összeért a kezük, amitől Mimit elöntötte a forróság.

– És mi történik, ha nem házasodsz újra? – kérdezte a konyhába menet.

Jin tájékoztatta a részletekről, Aaron pedig méltatlankodva kommentálta a történeteket.

– Végtelenül igazságtalan, hogy apádnak még a halála után is hatalma van feletted. Évek óta sikeresen vezeted a céget, ő pedig egyetlen tollvonással megfoszthat tőle!

Mimit is feldühítették a hallottak. Hogy teheti ezt Wei Zhang az egyetlen fiával? Miért nem volt képes egyszerűen csak ráhagyni a családi céget?

– Nem is sejtetted, hogy gondok vannak a *LilyZ* költségvetésével? – kérdezte a megfontolt Aaron.

– Nem gondoltam, hogy ennyire kétségbeejtő a helyzet. Mindannyian tudtuk, hogy a legutóbbi két kollekciónk nem volt valami sikeres. Apámnak gőze sem volt a legújabb trendekről, mégsem hagyta, hogy én hozzam meg a döntéseket. Bár már csak videóchaten keresztül vett részt a megbeszéléseken, mindig megvétózta a javaslataimat.

– Egy süllyedő hajót kellett navigálnod – jegyezte meg a lány.

– Mégis minek tanultam vállalati menedzsmentet, ha semmilyen beleszólásom nem volt a cég gazdasági ügyeibe?

– Modernizálni és bővíteni akartad a *LilyZ*-t, de túlságosan lefoglalt, hogy feltakarítsd a romokat apád ámokfutása után – foglalta össze a lényeget Mimi.

– Ha ezt nagyapám látná, elsüllyedne a szégyentől – jegyezte meg Jin.

A Zhang család generációk óta ruhayártással foglalkozott. Shun Zhang Hongkongból települt át az Egyesült Államokba, mert úgy gondolta, itt nagyobb esélye van arra, hogy megvalósítsa álmát, egy saját márka létrehozását. Az évtizedek során a *LilyZ* milliárdos forgalmú vállalkozássá nőtte ki magát, és rangot szerzett magának a divatpiacon.

– Apám egy csomó pénzt vett ki a vállalkozásból azon a címen, hogy adósságokat kell törlesztenie – mondta Jin. – Valójában azonban saját magára és a hódításaira költötte a pénzt, a könyvelőjének pedig megtiltotta, hogy bárkinek is szóljon az ügyleteiről.

– Ezek szerint vakon kellett irányítanod azt a bizonyos süllyedő hajót – jegyezte meg Mimi, miközben letette a kávéscsészét a férfi elé az asztalra.

Jin Zhang mindig is nagy hatással volt rá. Tizenöt éves volt, amikor először találkoztak, és Jin azonnal elbűvölte. Lenyűgözőnek találta kiálló arccsontját, kissé ferde vágású, sötétbarna szemét, vékony, izmos alakját, elegáns mozdulatait.

– Biztos vagyok benne, hogy meg tudom menteni a *LilyZ*-t – jelentette ki a férfi határozottan. – Ugyanolyan szenvedélyesen szeretem a céget, ahogy a nagyapám.

Mimi tudta, hogy Jin nagyapja a halála előtt gyakorlatilag az unokája gondjaira bízta a vállalkozást, mivel a saját fiában egyáltalán nem bízott. Jin ezt inkább megtiszteltetésként fogta fel, mintsem teherként, holott túl nagy felelősség volt ez egy fiatal srác számára.

Mimi tekintete elidőzött rajta. Száznolcvan centi magas volt, vékony, fehér inget és fekete öltönyt viselt, amiben egyszerre tűnt elegánsnak és lazának. Bár a divatvilágban mozgott, az egyszerűséget kedvelte.

A lány nagyon sajnálta, hogy ennyi nehézséggel kell szembenéznie – Jin sokkal többet érdemelt volna.

– Anyámra is gondolnom kell – tette hozzá a férfi.

– Mamabai tud a vállalat anyagi problémáiról? – kérdezte Aaron.

Mimi és ő mindig a becenevén szólították Bait, Jin édesanyját, aki a szüleik halála után afféle

pótmamaként vett részt az életükben. Wei sosem mutatott érdeklődést a fia barátai iránt, Bai azonban kezdettől fogva szeretettel fordult feléjük.

– Anya nem tud semmiről – felelte Jin. – Miután kiderült, hogy a cég a csőd szélén áll, a saját jövedelmemből fizetem a havi járadékát.

– Ha a *LilyZ* tönkremegy... – kezdett bele Mimi, de a férfi a szavába vágott.

– Akkor nem az lesz az egyetlen problémám, hogy kitaláljam, miből tudom támogatni anyámat, hanem amiatt is aggódnom kell, hogyan viseli majd az újabb megaláztatást.

Mimi szíve is belesajdult, ha arra gondolt, hogy Mamabainak még többet kell szenvednie a volt férje miatt.

Miközben megérkezett a vacsorájuk, és enni kezdték a rámenjeiket, Mimi állásinterjújára terelődött a szó.

– Az az érzésem, mintha Gunnar az egész divatvilágban elhíresztelte volna, hogy tehetségtelen vagyok – jelentette ki a lány.

– Sosem kedveltem a fickót – mondta Jin.

Mimi egy nagy adag tésztát tömött a szájába zavarában. Két évig volt együtt Gunnar Nilssonnal, az ismert divattervezővel, aki egyúttal a munkaadója és a főnöke is volt. Miután szakított a férfival, Gunnar pokollá tette az életét az irodában a folyamatos piszkálódásával. Mimi kénytelen volt felmondani, de úgy látszik, a férfinak ez sem volt elég. Nemcsak a saját cégéből, de az egész szakmából ki akarta tiltani a lányt.

– Attól tartok, hogy Françoise Boucher csak a kedvéért volt hajlandó fogadni – fordult oda Jinhez Mimi. – Végül azt mondta, nagyon sajnálja, de mivel Gunnartól valószínűleg nem kapnék túl jó ajánlást, a többi pályázó jobb esélyekkel indul, mint én.

Jin latba vetette a befolyását, hogy munkát szerezzen a lánynak, de Gunnar eddig minden próbálkozását megtorpedózta. Úgy látszik, ugyanolyan nárcisztikus, bosszúálló alak, mint amilyen Jin apja volt.

– Találkoztál Kikivel és Pietróval?

– Igen, és ugyanezt mondták. Mivel senki nem tudja, hogy Gunnar és én együtt jártunk, mindenki azt hiszi, hogy tényleg az alkalmatlanságom miatt rúgott ki.

– Megmutattad nekik a mappádat? Nem nyűgözte le őket a munkád?

Miminek eszébe jutott, hogy Jin kezdettől fogva hitt benne és bátorította. Tulajdonképpen ő volt a mentora, minden eszközt a rendelkezésére bocsátott a szakmai fejlődéséhez. Figyelemmel kísérte a pályafutását, hasznos tanácsokat adott a konkrét munkákkal és a karrierjével kapcsolatban.

A szeme sarkából látta, hogy Jin leteszi a pálcikákat, és megmasszírozza a halántékát. Fáj a feje a stressztől, gondolta együttérzően.

Soha nem fogja tudni meghálálni Jinnek mindazt, amit érte tett. Ennek ellenére tizenhárom éve minden áldott este arról ábrándozik, hogy egyszer megkapja a férfitől azt, amire mindennél jobban vágyik...

– Mit fogsz csinálni? – kérdezte Aaron két nappal később, amikor kettesben kosárlabdáztak Jinnel egy park sportpályáján. – Megtámadod Wei végrendeletét?

Jin megpróbálta kiütni a labdát a kezéből, de Aaron ügyesen kitért előle.

– Az ügyvéd szerint nem lenne sok esélyünk. Be kellene bizonyítanunk, hogy Wei nem volt szellemi képességeinek teljes birtokában, amikor a végrendeletet aláírta, márpedig ezt visszamenőleg szinte lehetetlen igazolni.

– Azért szerintem lennének tanúk, akik ezt megerősítenék.

– Az, hogy az ember megcsalja a feleségét és alkoholproblémái vannak, még korántsem jelenti, hogy döntésképtelen. Az ügyvédem szerint ez nem járható út.

– Akkor mit lehet tenni?

– Az elmúlt két napban mást sem csináltam, csak ezen törtem a fejem.

Aaron palánkra dobta a labdát, de nem talált bele a kosárba, így Jin szerezte meg a kezdeményezést.

– Mi lenne, ha Helene-nel megegyeznél arról, hogy a látszat kedvéért legyetek egy évig házасok?

– Ezt nem mondod komolyan!

– A kétségbeesés néha elképesztő tettekre ragadtatja az embert.

Nem, Jin soha többé nem áll szóba Helene-nel, és esze ágában sincs bevonni a volt feleségét olyan fontos kérdésekbe, mint hogy mi lesz az örökségével. Nem is értette, hogy hihette valaha is, hogy ezzel a nővel fogja leélni az életét!

Amikor megismerkedtek, Helene Carlson egy reklámügynökségnél dolgozott. A csinos és szellemes szőke lány eleinte nagyon szórakoztató társaságnak tűnt. Jin azonban hamar ráunt a hajnalig tartó bulizásokra, a felszínes csevegésekre és a féktelen ivászatokra – de addigra már férj és feleség voltak.

Aztán egyszer csak eljutottak hozzá a pletykák, miszerint a felesége nem egyedül járja New York éjszakai klubjait. Amikor kérdőre vonta, Helene először tagadta a vádakat, majd amikor néhány pletykamagazin leköszölt róla pár fotót más férfiak társaságában, kénytelen volt bevallani az igazat.

Jin haladéktalanul beadta a válókeresetet, és megesküdött rá, hogy soha többé nem bízik meg egyetlen nőben sem.

Az apja után Helene is azt bizonyította számára, hogy a házastársi hűséget az emberek nagy része gondolkodás nélkül felrúgja. Az apja a végrendelettel tette fel a pontot az i-re, Helene pedig azzal, hogy képes volt a *LilyZ* vezető divattervezőjével is félrelépni.

Jinnek sem sikerült kosarat dobnia, úgyhogy most megint Aaronnál pattogott a labda. A barátja javaslata észszerű volt, de kivitelezhetetlen. Azt viszont el tudta képzelni, hogy papíron házasságra lép valakivel. Előfordul néha, hogy az emberek nem szerelemből, hanem egyéb más okból kötnek házasságot.

Miközben tovább játszottak, Jinnek egyre csak azon járt az esze, hogyan oldhatná meg ezt a nehéz helyzetet. Például felhívhatná a hongkongi unokatestvérét, Linget. Ő és a nagybátyja, Fu irányította azt a gyárat, amelyben a *LilyZ* ruháit varrták. Biztosan akad az alkalmazottak között olyan fiatal nő, aki szívesen kivándorolna az Egyesült Államokba.

Ekkor Mimi bukkant fel az utca túloldalán, a metróállomás felől egyenesen a park felé tartott. Úgy látszik, Aaron üzent neki, hogy itt találja őket. Jin már messziről felismerte karcsú, nőies alakját, fehér bőrét, szélfúttá, barna haját és világosbarna szemét, amelyet Aaron és a lány is az anyjuktól örökölt.

A férfi hirtelen rádöbbsent, hogy sosem tudna feleségül venni egy vadidegent, még akkor sem, ha ezzel megmentené a családi céget. Hiszen ha megnősül, még ha csak papíron is, meg kell osztania a feleségével az életét és a cégét – márpedig ez nem lehetséges olyasvalakivel, akit egyáltalán nem ismer.

De máris elszégyellte magát, hogy egyáltalán eszébe jutott ez a gondolat. Túlságosan merész volt, túlságosan tisztességtelen. Bár ő maga az apja és Helene miatt már nem tudott hinni a szerelemben, semmiképp sem akarna egy olyan tiszta, őszinte lányt megfosztani az illúzióitól, mint Mimi. Ő még a legutóbbi csalódása után is hisz abban, hogy egyszer megtalálja az igazit, és Aaron sem olyan cinikus, mint ő, Jin.

– Sziasztok, srácok! – integetett nekik a lány.

Jin alig tudta levenni róla a szemét. Gyönyörű alakja volt, és olyan kecsesen mozgott, mint egy táncosnő. Ma különösen szépnek látta. Biztos volt benne, hogy minden ujjára akad egy udvarló. Jin remélte, hogy sokkal nagyobb szerencséje lesz a szerelemben, mint neki.

– Elindulunk haza, vagy még folytatni akarjátok a sportolást?

A két férfi megtörölközött, pótolta a folyadékvesztést, majd összeszedte a padon hagyott holmiját, és elindult a lány után.

– Egy darabon elkísérlek benneteket, de ma este koktélpártira kell mennem a Charlie butikba.

Bár még nem kezdődött el a divathét, máris egyre több esemény zajlott, amelyeken Jinnek is illett megjelennie.

Míg a divatvilág legjelentősebb képviselői látványos divatbemutatókat és extravagáns partikat tartottak, az olyan kisebb, exkluzív márkák, mint a *LilyZ*, inkább szűk körű rendezvényeken mutatták be kollekciójukat. A Charlie volt Chelsea egyik legmenőbb divatüzlete, mindenki felvonult

a partiján, aki igazán számított a szakmában. Jinnek már csak azért is el kellett mennie, hogy azt a benyomást keltse, minden rendben van a cége körül.

Sürgősen keresnie kell egy új tervezőt. Az elmúlt napokban öt jelentkezővel tárgyalt, de egyikük sem győzte meg arról, hogy alkalmas lenne a feladatra. A kosarazás Aaronnal segített, hogy kitisztuljon a feje, de mihelyt eszébe jutott, mennyi elintéznivalója van, máris újra lüktetni kezdett a halántéka. Elbúcsúzott a barátaitól, és hazahajtott, hogy átöltözzön a partira.

A butikban a szokásosnál is jobban megviselte az udvarias csevegés a rengeteg ismerőssel és ismeretlennel. Mosolygott, bólogatott, válaszolgatott a kérdésekre, de közben folyton azon járt az esze, hogyan fogja megoldani az előtte tornyosuló problémahalmazt.

A cég alapításakor a nagyapja, Shun Zhang szeme előtt az a cél lebegett, hogy magas minőségű, klasszikus vonalú, évtizedekig hordható ruhákat áruljanak, amelyeket nagy tudású varrónők készítenek a legnemesebb alapanyagokból. Időtlen stílusuk miatt a kollekciói tényleg nem mennek ki a divatból, talán ezért is sikerült viszonylag hamar milliós nagyságrendű profitot termelő vállalkozássá válniuk.

Jin meg akarta őrizni ezt a hagyományt, és ehhez kellett megfelelő dizájnert találnia. Neki magának is voltak ötletei, de sem a rajzoláshoz, sem a kivitelezéshez nem értett igazán. Olyan tehetséges és megbízható munkatársra van szüksége, aki folytatni tudja a *LilyZ* hagyományait, de azért egy kis frissességet is hoz a cégbe. Olyasvalakire, mint... Mimi!

Eszébe jutott a lány rózsaszín ruhája, amely egyszerre volt klasszikusan visszafogott, stílusos és egyedi.

Ha több szakmai tapasztalata lenne, gondolkodás nélkül alkalmazná. Mimi szinte családtagnak számított, maximálisan megbízott benne, mégsem nevezhette ki vezető tervezőnek. Hacsak...

Az ötlet elsőre meglehetősen hajmeresztőnek tűnt.

2. FEJEZET

– Mehetek zuhanyozni? – dugta be a fejét Mimi az ajtón. Sajnos csak a bátyja hálósobáján keresztül tudott bejutni a fürdőszobába.

Aaron a fejére húzta a takarót, és azt morogta:

– Találj már egy állást, könyörgök!

– Azon vagyok, bátyókám.

Zuhanyozás közben a lány arra gondolt, hogy tényleg nem élhet vissza a végtelenségig a bátyja vendégszeretetével. Aaron lakása nem elég tágas ahhoz, hogy két szingli számára kényelmes otthon lehessen, ráadásul a fekete-fehér, minimalista berendezés sem volt éppen Mimi kedvére való.

Miután elköltözött a Gunnarral közösen bérelt lakásból, Aaron felajánlotta, hogy kölcsönad neki annyi pénzt, amiből kivehet magának egy kis lakást, de Mimi nem fogadta el. Kezdő divattervezőként nem keresett valami sokat, ki tudja, mikor tudta volna visszaadni a tartozását. Aaron persze nem csinált volna belőle ügyet, de a lány nem akart visszaélni a testvére szeretetével. Nagyon jól tudta, hogy a bátyja évek óta arra gyűjt, hogy saját lakást vehessen magának.

– Ma is lesz állásinterjúd? – érdeklődött Aaron reggelikészítés közben.

– Igen.

– Talán ma összejön.

– Meglátjuk. Csak abban reménykedhetek, hogy Gunnar keze nem ér el mindenhová.

Aaron megpróbált leülni az étkezőasztalhoz a rántottájával, de nem fért oda a lány varrógépétől, laptopjától, vázlatfüzeteitől, ceruzáitól.

– Bocsánat – pakolta át a holmikát Mimi sietve a kanapéra és a fal mellé tolt asztalra.

A szoba közepén két nyitott bőrönd és számtalan varróeszköz meg ruhaanyag hevert.

Aaron felsóhajtott.

– Mimi, tényleg nem tudom, meddig tudok még így élni. Jin már többször is felajánlotta, hogy költözz hozzá. Abban a hatalmas lakásban tényleg nem zavarnátok egymást.

– Nem, azt nem akarom – tiltakozott Mimi hevesen.

Jinnek nagy háza volt a kínai negyedben, amelyet még a nagyapja vásárolt, amikor már elég sok pénzt keresett a *LilyZ*-vel. A földszinten volt a cég bemutatóterme, az első emeleten a műterem és az iroda, a harmadikon pedig a család lakása, amelyben Jin egy ideje már egyedül élt.

Anyja a válás után az Upper East Side-ra költözött a nővére közelébe. Mióta Helene is elköltözött, Jiné volt az egész lakás.

Mimi elképzeltetlennek tartotta, hogy együtt lakjon vele. Mindent tudott Jinről. Csukott szemmel felismerte a lépteit vagy a lélegzetvételt. Tudta, milyen méretű inget visel, melyik a kedvenc filmje, zenéje, fagyija. Bár kamaszkorukban szinte minden nyarat együtt töltöttek, együtt élni vele egy lakásban, reggelente a közelében felébredni – ez egészen más.

Leült a bátyja mellé, és témát váltott.

– Emlékszel, hogy apa mindig snidlinget szórt a rántottára?

– Igen, mindig odatette az asztal közepére a párkányon álló snidlinges cserepet.

Boldog, szereteteli gyerekkoruk volt a szüleik mellett. Delia és Benjamin Stewart harmonikusan éltek, míg a korai halál el nem választotta őket.

– Anya és apa kapcsolata különleges volt – jegyezte meg Mimi. Ő maga is ilyen házasságra vágyott. Egy társra, aki a szerelme és a legjobb barátja egyszerre.

– Egészen mások voltak, mint Wei és Bai.

Hallgatagon nekiláttak a rántottájuknak.

Mimi tizenöt éves volt, amikor egy este arra ment haza a bébiszitterkedés után, hogy egy sötét hajú, lélegzetelállítóan jóképű fiú ül a konyhájukban a bátyja mellett. Akkor még nem sejtette,

hogyan az otthonuk hamarosan Jin menedékévé válik, ahová elszökhet a szülői házban uralkodó rossz hangulat elől. Az is időbe telt, mire megértette, hogy a fiú átható tekintete tele van fájdalommal.

Aaron letette a villáját.

– Bárcsak tudnánk segíteni Jinnek!

– Igen, én is azon töröm a fejem napok óta, mit tehetnénk érte.

– Mutathatok neked valamit? – kérdezte Jin a lánytól, aki a műterem egyik varrónépénél dolgozott már órák óta. – Van néhány ötletem, amit szívesen megosztanék veled.

– Persze, megyek, csak ezt a szegélyt még végigvarrom – felelte Mimi.

Évek óta Jin műtermében valósította meg a terveit, most épp egy elegáns muszlinruhán dolgozott.

A varrógépeket és a varróeszközöket, a szabóasztalt, az anyagmintákkal teli polcokat az első emeleti műterem hátsó részében helyezték el, Jin irodájának közelében. A műterem első részét a LilyZ alkalmazottai foglalták el, akiknek egy része számítógépes tervezéssel foglalkozott, más része pedig a földszinti bemutatóteremben megvásárolt ruhákat alakította át a vevők testalkatának és kívánságainak megfelelően. Bár a ruhák túlnyomórészt Hongkongban készültek, az itteni varrónők sem unatkoztak egy pillanatig sem.

Jin előkereste néhány nemrégiben készült vázlatát.

– Mit szólsz ezekhez? – terítette szét a rajzait az íróasztalon, amikor Mimi csatlakozott hozzá. – Kényelmes, hétköznapi is hordható darabokat próbáltam tervezni jó minőségű anyagokból, például ebből a sávolyból.

Jin odanyújtotta a lánynak az anyagdarabot. A kezük összeért, és Mimi szokás szerint beleborzongott a futó érintésbe. Nem, szóba sem jöhet, hogy egy fedél alatt lakjon ezzel a férfival, aki ilyen hatással van rá!

Nem mintha attól kellene tartania, hogy bármi is történik köztük, hiszen ismeretségük sok-sok éve alatt Jin egyszer sem adta jelét, hogy vonzónak találná mint nőt. A testvéri ölelések és üdvözlő puszik tökéletesen leképezték kettejük viszonyát.

Mimi végigsimított az anyagmintán.

– Ez túlságosan gyűrődős, nincs valami más, ami szóba jöhetne?

– Megtennéd, hogy átnézed a terveimet kritikus szemmel? Nem állhatok üres kézzel a vásárlóink elé.

– Saját kollekciót akarsz tervezni?

Jin végignézett az asztalon heverő rajzokon.

– Lehet, hogy nem kellett volna kirúgnom Javier-t pár héttel a divathét előtt.

– Mégis hogyan dolgozhattatok volna együtt azok után, ami történt?

– Tényleg nem tudom, mit kellene tennem.

Mimi alaposan szemügyre vette a férfi rajzait, egyiket a másik után.

– Ezt a szegélyt esetleg lekerekíthetnéd – mutatott egy blézer tervére. – Alul pedig lehetne egy kicsit bővebb. Ettől egy kicsit retróhangulata lenne, megidézné a hetvenes éveket.

– Szuper vagy, Mimi.

– Mégsem akar senki alkalmazni.

– Milyen volt a mai interjú?

– Pont olyan, mint a többi.

Mimi már azelőtt is ruhatervező akart lenni, hogy megismerte Jint és a Zhang család divatcégét. Míg a többi iskolatársa zenekarokért vagy filmekért rajongott, ő a ruhákra volt rákattanva. Megtanult varrni, és attól kezdve egész délutánokat töltött a varrógép mellett. A szülei támogatták és bátorították, úgyhogy érettségi után textiltervező szakra ment az egyetemre.

Most pedig itt állt munka és jövedelem nélkül.

– Nem hagyom, hogy Gunnar Nilsson tönkretegyen – jelentette ki a lány, majd fogott egy ceruzát, és néhány könnyed mozdulattal felskiccelte Jin blézerének módosított verzióját.

– Nem volt a nagypádnak valami hasonló kollekciója? Mintha láttam volna róla fényképeket.

– De igen, a nyolcvanas években. Hatalmas siker volt a válltömésekkel és a trapéz nadrágokkal. Ha jól tudom, egy csomó New York-i dizájnert azonnal utánózni kezdte.

– Akkor ezzel a kollekcióval a nagyapád emlékének adózol – jelentette ki a lány. – Nézd! Ha egy kicsit szélesebbre vesszük a vállakat, akkor kereszteljük az üzleti stílust a glam rock korának stílusával.

– Ez fantasztikus, Miss Stewart! – veregette meg a hátát barátian a férfi. Mimi nem éppen erről az érintésről álmodozott lefekvés előtt. – Nagyszerű barát vagy! – tette hozzá Jin.

És soha nem is leszek több a számodra, gondolta a lány elkeseredetten, majd a tervekre mutatott.

– Megpályázhatom a vezető tervezői állást?

Természetesen viccnek szánta a kérdést. Vagy talán mégsem?

Már az összes alkalmazott elhagyta az épületet, amikor Jin hátradőlt a székében, összekulcsolta a kezét a tarkóján, és nyújtózkodni kezdett. Lehunyta fáradt szemét, és megpróbált a légzésére koncentrálni. De képtelen volt kikapcsolni a fejében zsibongó gondolatözönt.

Kipattant a szeme. Az asztal jobb oldalát a tervek foglalták el, amelyeken egész délután dolgoztak Mimivel. Középen pedig Wei végrendelete hevert, amelyet már annyiszor elolvasott, hogy lassan kívülről tudta az egészet.

Most már egészen biztos volt benne, hogy nem köt látszatházasságot egy idegennel. Ha egyáltalán ezt a megoldást választja, mindenképpen olyasvalakit fog elvenni, akit jól ismer.

Mimi terveire esett a pillantása. A lány intelligenciájához és kreativitásához nem fért kétség, ráadásul zseniális megérzései voltak. A mai munkájával ismét bebizonyította, mennyire tehetséges. Ő maga is felvetette, nem kaphatná-e meg az állást. Újra felmerült benne az a zavarba ejtő gondolat, ami már napok óta kerülgette. Mi lenne, ha Mimi lenne a felesége? Nem, biztos, hogy nem működne! Izgalmas belegondolni, de nem teheti kockára a barátságukat.

Hirtelen új ötlete támadt. Megkérhetné valamelyik régi barátnőjét, akivel még Helene előtt volt kapcsolata. Leslie Wang jutott az eszébe, akivel az egyetemen jártak. Kedves lány volt, jó barátságban váltak el egymástól, aztán Leslie elköltözött New Yorkból.

Ha felhívna, és azt javasolná neki, hogy legyen a felesége papíron, vajon igent mondana?

Kinyitotta a laptopját, hogy megkeresse a Facebookon Leslie-t. Eltelt egy kis idő, mire megtalálta a sok hasonló nevű nő között. Nem, Leslie kezét egészen biztosan nem fogja megkérni. A fényképekből ugyanis egyértelműen kiderült, hogy egykori barátnője ma már három kisgyerek boldog anyukája és egy magas, elégedetten mosolygó férfi felesége.

Jin hangosan felnevetett. Mégis hogy képzelte ezt? Tényleg azt hitte, hogy a régi barátnői mást sem csináltak az elmúlt években, csak arra vártak, hogy ő felhívja őket, és névházasságot ajánljon nekik?

Körbenézett a műteremben, amelyet már csak a város éjszakai fényei világítottak meg. Ez a cég volt a mindene, nem veszítheti el.

Kétségbeejtő helyzetben kétségbeesett lépéseket is lehet tenni. Nem ezt mondta Aaron kosarazás közben?

Elővette a telefonját, és felhívta a barátját.

– Mit csinálsz éppen?

– Próbálok eljutni A pontból B pontba, Mimi szanaszét hagyott cuccain bukdácsolva.

– Mit szólnál, ha meghívnálak egy sörre?

– Igent mondanék.

– Szuper, akkor találkozzunk a sarki kocsmában!

– Negyedóra múlva ott vagyok.

Jin letette a telefont, és a kezébe vett egy apró, szívének nagyon kedves tárgyat. Sok mindent megőrzött a nagyapja varrőeszközei közül, de ez a kis gyűszű különösen fontos volt a számára. Finom porcelánból készült, és gyönyörű miniatúra díszítette: egy kínai vitorlás, egy dzsunka ringatózott rajta a tengeren a naplementében. Már kisfiúként csodálattal tekintett erre az alkotásra, elképzelni sem tudta, hogyan lehet ilyen kis méretben ennyire tökéletes képet festeni.

Talizmánként tekintett a gyűszűre. Bár Shun nem hajóval, hanem repülővel érkezett Amerikába, mégis tökéletes szimbóluma volt a nagyapja bátorságának: a törekeny dzsunka, dacolva a természet erőivel, sikeresen átszelte az óceánt.

Visszatette a kis tárgyat a helyére, egy mívesen faragott ceruzatartóba, majd felállt, hogy elinduljon a találkozóra Aaronnal. De amikor zsebre tette a telefonját és a pénztárcáját, hirtelen meggondolta magát, és melléjük csúsztatta a gyűszűt is.

A sarki bár szokás szerint zsúfolásig megtelt. A két férfi egy-egy üveg sörrel a kezében állt a pultnál, és élénk beszélgetésbe merültek.

– Beszélte már erről Mimiivel?

– Nem, először veled akartam megbeszélni.

– Azt akarsz tudni, hogy jó ötletnek tartom-e?

Jin bólintott.

– Hát, annyi előnye biztos volna, hogy visszakapnám az otthonomat. De ezt azért egyszerűbben is meg lehet oldani.

– Tekintsd úgy, hogy ez lenne a járulékos haszon.

– Úgy gondolod, ez szakmai szempontból előrelépés lehetne Mimi számára?

– Esélye lenne arra, hogy bebizonyítsa a tehetségét. Pillanatnyilag ezt senki mástól nem kapja meg.

Aaron elgondolkodva dobolt a sörösüvegen az ujjával.

– Attól félek, hogy...

– Mitől félsz?

– Gondolod, hogy képesek lesztek úgy végigcsinálni, hogy... ne történjen köztetek semmi?

A kérdés teljesen jogos volt. Mimi gyönyörű nő, ő pedig nincs fából. Egy lakásban élni vele, minden este jó éjszakát kívánni neki, és nézni, ahogy bevonul a hálószobájába...

– Csak olyan nővel tudom ezt meglépni, akiben teljesen megbízom. Az egész inkább üzleti megállapodásra hasonlítana, nem pedig házasságra. Semmi nem változna a kettőnk kapcsolatában, továbbra is barátok maradnánk.

– Szerintem ez nem ilyen egyszerű. Én természetesen nem dönthetek helyette, ezt vele kell megbeszélned. De akárhogy is döntötök, én mellettetek állok.

A két férfi koccintott a sörösüvegekkel, majd Aaron komolyan Jin szemébe nézett.

– Te vagy a legjobb barátom, Mimi viszont az egyetlen testvérem. Ugye tudod, hogy darabokra szaggatlak, ha fájdalmat okozol neki?

– Oké, megértettem – mosolyodott el Jin.

Amikor nem sokkal később beléptek Aaron lakásába, Mimi a kanapén ült fekete leggingsben és rózsaszín pólóban, és kézzel varrt valamit. Aaron elment zuhanyozni, úgyhogy ők ketten magukra maradtak.

– Mimi – lépett hozzá közelebb Jin. – Megtennéd, hogy egy időre félreteszed a munkád, és csak rám figyelsz?

– Mit akarsz mondani, Jin? – nézett rá a lány várakozóan.

A férfi letérdelt elé, elővette a zsebéből a nagyapja gyűszűjét, és felhúzta Mimi egyik ujjára.

– Hozzám jössz feleségül?

– Tessék? – bámult rá a lány elkerekedett szemmel.

Olyan hevesen vert a szíve, hogy csodálkozott volna, ha a férfi nem hallja. Ébren van, vagy álmodik? A jelenet túl szürreális ahhoz, hogy valóságos legyen.

– Nagyon sokat gondolkodtam, hogyan teljesíthetném apám kikötését – kezdett bele Jin. – Aztán azt is végiggondoltam, miért is házasodnak az emberek. Arra jutottam, hogy nem mindenki szerelemből köt házasságot. És hogy rajtam kívül senki sem fogja tudni, hogy nekem mi volt a motivációm.

Mimit mélységesen lesújtották a szavai. Évek óta reménykedett benne, hogy Jin érdeklődése egyszer majd felé fordul, de nem igazán így képzelte. Hiszen a férfi egyértelműen kinyilvánította,

hogy nem szerelmes belé.

Ez persze nem meglepő, hiszen Jinnek fogalma sincs róla, mit érez iránta Mimi, ezért is fogalmazott ilyen nyersen. Csak az lebeg a szeme előtt, hogy megmentse a cégét.

– Értem – nyögte ki a lány nagy nehezen.

Néhány pillanatra átadta magát egy vágyálomnak: igent mond Jinnek, megkezdik a közös életüket, gyerekeik születnek, boldog, békés otthont teremtenek, mint a szülei. Jin lassan megtanulja, mekkora ereje van a hűségnek és a bizalomnak, begyógyulnak a sebei, amelyeket az apja és Helene ejtettek rajta, és ami a legfontosabb: képes lesz újra szeretni.

Összerezzen. Vissza kell térnie a realitás talajára!

– Azért jutottam erre a gondolatra, mert ahogy te is nagyon jól tudod, szilárdan eltökéltem, hogy soha többé nem kötök igazi házasságot.

A férfi felemelkedett a padlóról, és leült a lány mellé. Mimit hirtelen zavarni kezdte, hogy pizsamában van, ezért a kanapé távolabbi sarkába húzódott.

– Aha.

– Ez a legegyszerűbb megoldás. Papíron megnősülök, majd egy év múlva elválok. A *LilyZ* megmenekül, mi pedig élhetjük tovább a normális életünket. – Mivel a lány nem reagált, folytatta.

– Hamar rájöttem azonban, hogy nem vehetek feleségül akárkit.

Ez némi elégtételt jelentett Mimi számára. Jin szerint legalább nem „akárki”. De esze ágában sem volt megkönnyíteni a férfi dolgát. Magyarázkodjon csak, ha már ilyen nehéz helyzetbe hozta mindkettejüket!

Micsoda örült ötlet! Együtt élni Jinnel anélkül, hogy szeretnék egymást... Ez rosszabb, mint a halál.

– Gyakorlatilag már most is egy családhoz tartozunk – folytatta a férfi. – Megteszed, hogy legalább elgondolkodsz az ajánlatomon? El tudod képzelni, hogy közösen elkövetjük ezt a kis csalást a *LilyZ* megmentése érdekében? Ha nem is értem, de legalább Mamabai kedvéért...

Mimi elhúzta a száját. Jin aztán tudja, mivel puhíthatja meg az embert. Természetesen bármit megtenne, hogy segítsen a férfin és az édesanyján. Na de összeházasodni érzelmek nélkül?

– Biztosan van más megoldás is.

Miközben ezt mondta, újabb kép villant fel a lelki szemei előtt: gyönyörű, csipkés ruhában, hatalmas uszályt húzva maga mögött lépdél a templom főhajójában az oltár felé, ahol már frakkban vár rá a vőlegénye, Jin.

Nem, ez egyáltalán nem vall rá. Sosem venne fel ilyen menyasszonyi ruhát. Ez Helene volt, az a nő, akit Jin tényleg feleségül vett. Ő koszorúslányként lépdelt az oldalán, és képtelen volt visszatartani a könnyeit. Aaron később kérdőre is vonta, miért sírt a szertartás alatt, ő pedig azt hazudta, hogy nagyon meghatotta a ceremónia, és örült Jin boldogságának.

Pedig az volt élete legsötétebb napja.

– Mást sem csinállok napok óta, csak ezen töröm a fejem – felelte a férfi. – Nem jutott eszembe jobb megoldás. És persze számodra is számos előnye lenne a dolognak. Nálam lakhatnál például, megkaphatnád a nagyobbik hálószobát a fürdővel, én meg visszaköltöznék a régi szobámba.

Na persze, természetesen külön hálószobában aludnának. Jin nem habozik a tudtára adni, hogy szó sem lehet semmiféle romantikus kapcsolatról.

– Enélkül is felajánlottad, hogy lakhatok nálad.

– De elutasítottad. Miért?

Mimi nem válaszolhat őszintén erre a kérdésre, hiszen akkor be kellene vallania Jinnek, mit érez iránta. Márpedig arról szó sem lehet. Évekkel ezelőtt elhatározta, hogy amíg a férfi nem jelzi, hogy többet akar tőle, addig ő sem kezdeményez. Nem volt könnyű együtt élni ezzel a titokkal, de nagyon fontos volt számára Jin barátsága, nem akarta elveszíteni.

– Senki sem fogja megtudni, hogy külön hálószobában alszunk – győzködte a férfi.

– Nagyon szeretnék segíteni neked, de...

– Hadd mondjam végig, Mimi – vágott a szavába Jin. – Tudom, hogy nagyon nagy dolgot kérek tőled, ezért is ragaszkodom hozzá, hogy én is adjak neked valamit cserébe. Arra gondoltam, hogy

ha összeházasodunk, te lehetnél a *LilyZ* új vezető dizájnere.

Mimi nem hitt a fülének.

– Tudom, hogy képes vagy rá – folytatta a férfi. – Megvan hozzá a tehetséged és a kitartásod. Amiben még nincs tapasztalatod, azt pillanatok alatt el fogod sajátítani a segítségemmel.

Minden divattervező arról álmodik, hogy egyszer piacra dobhassa a saját kollekcióját, de ez csak néhány kiválasztottnak sikerül a több ezer ambiciózus jelölt közül. A legtöbben kénytelenek kompromisszumot kötni, és beérni azzal, hogy alkalmazottként dolgozzanak valamelyik nagy divatcégnél, mások pedig végleg elhagyják a szakmát.

Jin most olyan ajánlással lepte meg, amiért a legtöbb fiatal dizájnere ölni tudna.

– Legszívesebben minden további nélkül alkalmaználak, de furcsán venné ki magát, ha olyasvalakit állítanék a cég élére, aki tapasztalatlanabb a legtöbb munkatársunknál. Úgy éreznék, hogy méltánytalan helyzetbe hozom őket, és ezt nem szeretném.

– Mit változtat ezen, ha összeházasodunk? Akkor majd mindenki azt fogja gondolni, hogy csak azért kaptam meg az állást, mert a feleséged vagyok.

– De akkor egy csapat volnánk. Én lennék a mentorod, közösen terveznénk a kollekciókat. Persze ez sem lenne teljesen fair, mégis könnyebben elfogadnák az emberek.

– Sajnálom, Jin, de ez nem fog menni.

– Aaron azt mondta...

– Vele már megbeszélted ezt az egészet? Te jó ég, csak nem engedélyt kértél tőle?

– De, tulajdonképpen ez történt.

Mimi maga is megdöbbsen, hogy ez az ódivatú gesztus mennyire meghatotta. Csak kamuházasságról volt szó, Jin mégis úgy viselkedett, mint egy tisztességes vőlegény: megkérte a kezét az egyetlen élő férfirokonától.

Nem mehet hozzá Jinhez, mert abba belebetegszik. Nem játszhatja a boldog feleség szerepét, miközben másra sem vágyik, mint hogy Jin boldog felesége legyen. Nem köthet névházasságot az egyetlen férfival, akit igazán...

– Bármit megtennék, hogy segítsék, Jin, de erre képtelen vagyok.

Megint Jin és Helene esküvője jutott az eszébe. Nem tudta levenni a szemét róluk, ahogy egymás szemébe nézve, boldog mosollyal az arcukon táncoltak a parketten. Aznap éjjel vizesre sírta a párnáját.

– Aludj rá egyet, Mimi! Kérlek!

Ha nemet mond, Jin majd talál valaki mást, aki szívesen eljátssza Mrs. Zhang szerepét. És akkor Miminek nem marad más, mint hogy újra koszorúslány legyen annak a férfinak az esküvőjén, akiről tizenöt éves kora óta álmodozik.

3. FEJEZET

– Fantasztikusan nézel ki! – jegyezte meg Jin, miközben leintett egy taxit.

A lány kétrétegű, orgonaszínű ruhát viselt. A felső réteg áttetsző organzából készült, amelyet apró kristályok díszítettek.

– Köszönöm. Mit szólsz a redőkhöz a dekoltázs körül? Illik a szabásához?

– Nem is tudom.

– Kiengedhetem, és akkor egyenes lesz a kivágás.

– Hadd nézzem meg alaposabban... Szerintem elég hatásos a látvány.

Mimi dekoltázsa annyira vonzotta a tekintetet, hogy az már zavarba ejtő volt.

– Mamabai nem jön? – kérdezte a lány, mielőtt beszálltak a taxiba.

– De igen, majd ott találkozunk veled.

Előző este Mimi visszautasította az ajánlatát. Bár valójában üzleti ügyről volt szó, mégis úgy érezte magát, mintha a személyére mondtak volna nemet. Tényleg túl sokat kért a lánytól. Nagyon jól tudta, hogy Miminek egészen más elképzelése van a házasságról, mint neki. Másrészt most biztosan nem vágna bele egy újabb kapcsolatba, hiszen még ki sem heverte az előző csalódását, Gunnart. A névházasság lehetővé tenné számára, hogy egy évig csak a karrierjére összpontosítson. Attól pedig egyáltalán nem kellene tartania, hogy kettejük között romantikus érzelmek ébrednének.

Volt idő, amikor abban reménykedett, hogy a házasság begyógyíthatja a sebeket, amelyeket az apja viselkedése okozott. De elkövette azt a hibát, hogy éppen Helene-t vette feleségül, aki semmiben sem különbözött Weitol.

Egy életre megtanulta a leckét. Nem ábrándozik többé arról, hogy létezik boldog párkapcsolat. Éppen ezért nem tudott belenyugodni abba, hogy Mimi elutasította az ajánlatát. Mivel a lány az egyetlen szóba jöhető jelölt a névházassághoz, el kell érnie, hogy meggondolja magát. Volt egy kis lelkiismeret-furdalása, amiért ragaszkodott hozzá, hogy Mimi elkísérje Leo Berringer bemutatójára, de meg akarta mutatni neki, mit veszít, ha nemet mond a kérésére.

Leo cége nagyjából akkora volt, mint a *LilyZ*. A bemutatót a Gramercy park közelében, egy kis múzeumban tartották. Amikor kiszálltak a taxiból, tucatnyi fotóriporter gyűrűjében találták magukat. Jin egyszerű szürke öltönyt viselt ezüstszínű nyakkendővel. Úgy helyezkedett, hogy a lány és a ruhája kerüljön a figyelem fókuszába.

A gótikus stílusú épület izgalmas helyszínnek tűnt. Az épületből hangulatos zene szűrődött ki az utcára.

Hamar megtalálták Jin édesanyját, aki most is tökéletes eleganciájával tűnt ki a tömegből. Rövid, fekete haja és kislányos alkata miatt jóval fiatalabbnak tűnt a koránál.

– Szia, anya! – üdvözölte a fia két puszival.

– Mamabai! – ölelte át Mimi is az asszonyt.

– Szép a ruhád – jegyezte meg Bai.

– A redőzött kivágás is tetszik?

– Nem, szerintem az nem igazán illik hozzá – mondta az asszony határozottan.

– Akkor kiegyenesítem. Segítenél, Jin?

A férfinak figyelmeztetnie kellett magát, hogy Mimi még pályakezdő. Gondoskodnia kell róla, hogy amennyiben ő lesz a vezető dizájner, legyenek mellette megbízható szakemberek, akik korrigálják a bizonytalanságából eredő hibákat.

A lány előkapott egy varrásfejtő szerszámot a táskájából, és Jin kezébe nyomta.

A divatszakmában teljesen megszokott volt, hogy az utolsó pillanatban is változtattak a ruhákon, úgyhogy Jint nem lepte meg a dolog. Az viszont igencsak megdöbbenette, hogy amikor a varrás felfejtése közben a keze a lány finom bőréhez ért, úgy érezte, mintha áramütés érte volna.

Mimi eligazgatta a dekoltázsát, Jin pedig elismerően bólintott.

A múzeum nagytermében széksorokat helyeztek el a nagyméretű márványszobrok között. A vendégek egy része már helyet foglalt, és visszafogottan társalgott. Néhányan feléjük fordultak, amikor beléptek a helyiségbe. Bai beszélgetni kezdett két ismerősével.

– Hihetetlen, milyen erős asszony az anyád – jegyezte meg Mimi.

– Valóban nem látszik rajta, mi mindenben ment keresztül az elmúlt időszakban. Apám tivornyái, nőügyei és az a felelőtlenség, ahogy a cég ügyeit kezelte... Senkinek sem kívánom, hogy ezzel kelljen megbirkóznia.

– Wei egyáltalán nem tisztelte a feleségét.

A férfi összerezte a szavaira. Miminek igaza van.

Bai szülei is Hongkongból vándoroltak ki New Yorkba. Éttermet nyitottak a kínai negyedben, majd olyan sikeresek lettek, hogy egész étteremláncuk lett Manhattanben.

– Meg kell mentenem a LilyZ-t – jelentette ki Jin. – Többek között éppen anyám miatt. Nem hagyhatom, hogy apám a síron túl is megkeserítse az életét. – Mimi erre felsóhajtott. – Nem azért mondom, hogy büntudatot keltsek benned. Nem tartozol nekünk semmivel. Azt tedd, amit helyesnek tartasz.

– Tudod jól, mennyire szeretem Bait. Nagyon fájdalmas volt látni, mit művelt vele a férje. Ráadásul alighogy lezárult a saját válása, kiderült, hogy ti is szétmentek Helene-nel. Nem is értem, hogy tudta mindezt ilyen tartással végigcsinálni.

– Éppen ezért nem engedhetem, hogy apámé legyen az utolsó szó. Nem győzhet le minket.

– Hogy fogod megmagyarázni Bainak, hogy ilyen váratlanul újránősülsz? Hiszen nem tud a végrendeletről.

– Ezt még nem volt időm rendesen végiggondolni. Ha mégis igent mondanál, azt persze könnyebb lenne megmagyarázni neki. Mondhatnám, hogy mindketten túl vagyunk egy komoly csalódáson, és úgy döntöttünk, megpróbáljuk együtt. Végül is, miért ne működhetne a dolog két régi jóbarát között?

A lány hamuszürke arccal meredt maga elé, miközben csorgott a könny a szeméből.

– Mi a baj, Mimi? – kérdezte Jin rémülten.

– Mamabai mindig olyan kedves volt hozzám és Aaronhoz – hüppögte a lány.

– A saját gyerekeiként szeret benneteket. Hiszen megígérte édesanyádnak, hogy vigyázni fog rátok, nem?

Mimi igyekezett összeszedni magát.

– Mamabai nagyon büszke lesz rád, ha sikerül bővítened a céget.

– Ahhoz előbb hozzá kellene jutnom az örökségemhez.

– Meg fogod oldani, Jin, biztos vagyok benne.

– Nincs véletlenül egy barátnőd, aki sürgősen férjet keres magának? – bökte oldalba a férfi a könyökével.

Ebben a pillanatban villogó fények kezdtek cikázni a márványszobrokon, hangos zene töltötte be a termet, majd megjelent az első modell a kifutón. Bai elköszönt a beszélgetőtársaitól, és megkereste a helyét. Jin és Mimi követték.

A lány nem tudott a show-ra koncentrálni, mert folyton az járt a fejében, amit Jin mondott: „Miért ne működhetne a dolog két régi jóbarát között?”

A férfinak bizonyos értelemben igaza volt. Helene becsapta és megcsalta a férjét, Gunnar pedig igazi seggfejként viselkedett. Ha az ember olyasvalakit választ, akit jól ismer, nem érheti ilyen kellemetlen meglepetés.

Ugyanakkor Jin ezzel a mondattal is azt adta tudtára, hogy nem viszonzozza Mimi évek óta titkolt érzéseit. Persze ezt eddig is tudta, de azért nehezebbre esett szembesülni vele.

A kegyelemdőfést az a viccesnek szánt kérdés jelentette számára, hogy nincs-e olyan barátnője, aki éppen férjet keres magának. Elviselhetetlen volt a gondolat, hogy Jin feleségül vesz valakit az ismeretségi körükből.

Bár első felindulásában nemet mondott neki, nem volt meggyőződve róla, hogy helyesen

döntött. Az egyik pillanatban úgy érezte, élete legnagyobb tévedése lenne hozzámenni Jinhez, a másik pillanatban viszont arra jutott, hogy nem hozzámenni ugyanakkora tévedés volna. Hiszen előfordulhat, hogy Jin érzései megváltoznak az együttélésük során. Az emberek néha megtanulják szeretni egymást...

– Te is lehetnél a helyében, Mimi – súgta oda neki a férfi, amikor a bemutató végén hatalmas ováció fogadta a kifutón megjelenő tervezőt, Leo Berringert. – Egyszer egészen biztosan ott fogsz állni.

Mimi tényleg el tudta képzelni magát ünnepezt dizájnernként. És azt is tudta, hogy kellő becsvágy és tehetség szorult belé, hogy elérje a célját.

– Igen, pontosan ezt akarom – nézett a férfira.

Ha elfogadná Jin ajánlatát, könnyebb dolga lenne. A *LilyZ* tulajdonosának feleségeként egyből a divatvilág részévé válna, csak annyi lenne a dolga, hogy bebizonyítsa, valóban alkalmas a vezető tervezői feladatra.

A bemutató után Bai, Mimi és Jin együtt vacsoráztak a férfi lakásán.

– Még mindig érzem Helene kisugárzását – nézett szét az asszony.

– Pontosán mit érzel?

– A hazugság légkörét. Ugyanez vett körül akkor is, amikor apáddal éltem. Szép kis csapat vagyunk, mondhatom – jelentette ki Bai. – Három becsapott és megalázott, összetört szívű lélek. Negyediknek pedig ott van Aaron, aki még mindig nem találta meg a párját.

Jin elkínzottan dörgölte a halántékát.

– Mi a baj, fiam?

– Csak fáradt vagyok, anya.

Mimi is aggódva vizslatta a férfit. Vonzóbb volt, mint valaha, de látszott rajta, hogy hatalmas terhek nyomják a vállát. Mi lesz, ha elveszíti a cégét, ami az életét jelenti?

Mimi és Aaron évek óta hallgatta Jin terveit a cég megújításáról. Alig várta, hogy végre ő dönthessen a fontos kérdésekben, és a *LilyZ* ismét exkluzív minőségű, hétköznapi is hordható kollekciókat dobjon piacra, ahogy azt annak idején a nagyapja megálmodta.

Jin törekvése tökéletesen egybeesett Mimi ízlésével. A lány maga is hosszú éveken át viselhető, időtlen darabokat akart tervezni, amelyek egyszerre működnek hétköznapi és alkalmi ruhaként.

Végül is a tervezői állásért cserébe Jin csupán annyit kér tőle, hogy egy éven át tegyen úgy a nyilvánosság előtt, mintha a felesége lenne. Mi lenne, ha félretenné a személyes aggályait a karrierje érdekében? Hiszen így azt a márkát képviselhetné, amely mindig is közel állt hozzá. Mellesleg pedig olyan főnöke lenne, aki nem érzi fenyegetve magát, ha egy alkalmazottja túlságosan tehetségesnek bizonyul.

Tény, hogy nem ez a legmegszokottabb módja az álláskeresésnek, de nagyon keményen fog dolgozni, hogy meggyőzze a fanyalgókat. Ha a szülei élnének, valószínűleg arra biztatnák, hogy próbálja meg a legjobbat kihozni ebből a helyzetből.

– Nem vagy éhes? – kérdezte Mimi Jintől, aki még mindig nem nyúlt az ételhez.

– De igen, mindjárt nekilátok.

Mimit elöntötték az érzelmek. Hát nem szenvedett még eleget ez a nagyszerű ember? Hogyan tagadhatná meg a kérését? Hiszen mindent megtenne, hogy boldognak lássa. Még ha nem is kaphatja meg tőle, amire a szíve mélyén vágyik, akkor is segítenie kell neki.

Megtegye ezt a veszélyes lépést? Jinnel együtt élni azt jelentené, hogy nap mint nap sót szór a nyílt sebre. Vajon ki fogja ezt bírni?

Ugyanakkor ha igent mond, megadja a férfinak, amire a legjobban vágyik. Olyan köteléket jelentene ez kettejük között, ami túlmutat a szerelmen.

Csakhogy ő nem hagyja fel a reménnyel, folyton azt várná, hogy Jin egyszer csak többet érez majd iránta az évtizedes barátságánál. Ez pedig olyan küzdelem lenne, amit egyes-egyedül kellene megvívnia.

Átnyúlt az asztalon, hogy megfogja a férfi kezét. Igen, megteszi, amit Jin kér tőle. Azokért az emberekért, akik fontosak a számára. Az egyetlen férfiért, aki valaha is számított neki.

– Mamabai – szólalt meg a lány. – Mondanunk kell neked valamit.

– Igen?

– Jin és én úgy döntöttünk, hogy összeházasodunk.

Az asszony láthatóan megdöbbsent, majd néhány pillanat múlva mindentudóan elmosolyodott.

– Te és Mimi? – nézett a fiára. – Összeházasodtok?

Jin tudta, hogy mondania kell valamit, de annyira sokkolta a lány közlése, hogy egyelőre nem jött ki hang a torkán.

Mikor gondolta meg magát Mimi? Nem ártott volna, ha előbb tájékoztatja a döntéséről, mielőtt előáll a hírrel Bainak.

De ha már így történt, ezzel a helyzettel kell kezdenie valamit. Megsimogatta Mimi kezét a hüvelykujjával. Megint meglepődött, milyen selymes a bőre.

– Igen, anya. Azért most mondjuk el, mert olyan alkalmat kerestünk, amikor magunk közt lehetünk.

Meg kellett válogatnia a szavait, nehogy olyasmit mondjon, ami gyanakvásra ad okot.

Mimi félrebillentette a fejét, majd kihúzta a kezét a férfiéből. Különös módon Jinnek máris hiányzott az érintése.

Bai szeme megtelt könnyel. Jin bármit megtett volna azért, hogy boldognak lássa az édesanyját, ugyanakkor nagyon kellemetlenül érezte magát, amiért hazugsággal csaltak örömkönnyeket a szemébe.

– Be kell vallanom, már régóta erről álmodozom – mondta az asszony. – A lelkem mélyén mindig is úgy gondoltam, hogy titeket egymásnak teremtett az ég.

– Tényleg? – kerekedett el a lány szeme.

– Annyi éven át mindvégig kitartottatok egymás mellett, jóban és rosszban, bizalmas jóbarátokként. Törődtetek egymással, segítettétek egymást. Mindhárman tudjuk, hogy nincs ennél fontosabb.

– Mi is erre jutottunk, Mamabai – mondta a lány megfontoltan. – Miután mindkettőnk kapcsolata zátonyra futott, rájöttünk, mennyire fontos a barátságunk. Erre az erős kötelékre érdemes közös életet alapozni.

Hogy tud ilyen higgadtan beszélni erről? – ámuldozott Jin. Nem gondolta volna Mimiről, hogy ilyen remek színésznő. Mindenesetre a lány megoldotta a legégetőbb problémáját: nem fogja elveszíteni a *LilyZ*-t. Legszívesebben átölelte volna a lányt, és elmondta volna neki, mennyire hálás ezért a nagylelkű tettért. Mimi semmiképpen sem fogja megbánni, hogy így döntött.

– Ha összeházasodunk, Mimi lesz a cég új vezető tervezője – közölte Jin az édesanyjával.

Bai boldogan elmosolyodott.

– Tökéletesen egyetértetek.

– Bár Miminek még nincs túl sok szakmai tapasztalata, ketten együtt, csapatként mindent meg fogunk tudni oldani.

– Nagy megtiszteltetés nekem, hogy támogathatom Jint a tervei megvalósításában – tette hozzá a lány.

Jinnek kedve támadt magához ölelni és megcsókolni, mégpedig nem csak a látszat kedvéért, hanem tényleg úgy érezte, hogy Mimi a legnagyszerűbb nő a világon.

– Gondolkodtatok már arról, milyen esküvőt szeretnétek?

Természetesen nem, hiszen fél órával ezelőtt még nem is tudták, hogy össze fognak házasodni.

Helene-nel hagyományos esküvőjük volt, Jin frakkban, a nő pedig rémesen ízléstelen, habos-babos túllruhában. Mimi a maga egyszerű koszorúslányruhájában messze felülmúlta a menyasszonyt. A szertartás után állófogadást tartottak, és egy jó nevű DJ szolgáltatotta a zenét, de Jin már nemigen emlékezett a részletekre. A mézesheteket aztán a Bermudákon töltötték, ahol Helene minden reggel koktéllal kezdte a napot.

– Mivel Jin és én régi barátok vagyunk, és Jinnek ez már a második házassága, úgy gondoltuk, hogy szűk családi körben ünnepelnénk az állami esküvő után.

– De hiszen te mindig hagyományos esküvőre vágytál! – mondta Bai. – Még arra is emlékszem,

milyen ruhát tervezte magadnak. Egyszerű szabású, gyönggyel finoman díszített ruhát zöld selyemszegéllyel.

– Ez jó pár évvel ezelőtt volt – felelte a lány némi gondolkodás után. – Még nagyon fiatal voltam.

Jin nem akart csalódást okozni Miminek, úgyhogy erről mindenképpen beszélniük kell majd négyszemközt.

– Szeretnék tenni valamit értetek, gyerekek – mondta Bai.

– Már nem vagyunk gyerekek, anya – tiltakozott a férfi.

– De azért jó lenne, ha legalább néhány barátunkkal elmennénk valahová a ceremónia után.

Hadd vegyem meg én a ruhádat, Mimi!

Jin hirtelen nagyon optimistán látta a jövőt. Úgy érezte, ha Mimi és ő összefognak, minden lehetséges.